Estera - Comentarii W. McDonald

I. DECRETUL PRIVIND EXPULZAREA LUI VASTI

Deşi nu toţi cărturarii sunt de aceeaşi părere în privinţa identităţii lui Ahaşveroş, cei mai mulţi comentatori cred că este vorba despre Xerxes, fiul lui Darius cel Mare. Xerxes a domnit din 486 până în 465 Î.Cr.

Nu trebuie să credem că primul ospăţ a durat, neapărat, fără întrerupere timp de o sută optzeci de zile. Mai degrabă atâta a durat etalarea bogăţiilor glorioasei sale împărăţii. Probabil în acest răstimp s-au perindat pe la palat cete de nobili din diversele puncte ale vastului imperiu.

Al doilea ospăţ a durat şapte zile, la el având acces toţi oamenii din Şuşan. Cu acest prilej a curs din plin vinul împăratului, servit în vasele de aur, în grădina frumos împodobită a palatului regal (versetul 6 este, probabil, cel mai „colorat" verset din Biblie!). Oaspeţilor li s-a îngăduit să bea cât le-a poftit inima.

Aflat în stare de ebrietate, Xerxes a poruncit şambelanilor săi s-o aducă pe regina Vasti, care găzduia un alt ospăţ pentru doamnele de la palat. Regele voia s-o prezinte participanţilor la acest eveniment public, pentru ca toţi să vadă frumuseţea ei. Dacă ţinem cont de faptul că, potrivit normelor de decenţă din Persia acelor vremuri, femeile nu aveau voie să se prezinte în public cu faţa descoperită, putem trage concluzia că dacă regina ar fi dat curs ordinului regelui, s-ar fi umilit în faţa oamenilor. Şi pentru ce? După câte se pare, doar pentru a satisface capriciul regelui, izvorât din mintea-i aburită de alcool. În aceste condiţii, regina Vasti a refuzat să fie etalată, atrăgând, în consecinţă, furia regelui.

Când regele s-a consultat cu sfetnicii săi, aceştia i-au spus că purtarea lui Vasti va constitui un exemplu rău de urmat pentru femeile din toată împărăţia. Drept care Memucan a cerut ca Vasti să fie detronată printr-un edict regal care să fie adus la cunoştinţa locuitorilor întregului imperiu. Conştienţi că legea mezilor şi a perşilor nu putea fi modificată ulterior, sfetnicii aceştia au propus o măsură atât de drastică pentru a se asigura că Vasti nu va putea reveni la putere şi astfel să-i pedepsească.

Fără să chibzuiască, regele a promulgat numaidecât legea propusă de ei, ordonând să fie adusă la cunoştinţa tuturor provinciilor, în toate limbile vorbite pe cuprinsul imperiului. Totodată s-a emis si legea potrivit căreia fiecare bărbat urma să fie stăpân în casa lui, vorbindu-se limba sa. Dr. J. Vernon McGee a sugerat că Memucan s-ar fi aflat sub papucul neveste-si, acasă la el, drept care a ţinut morţiş să se aplice decretul cu pricina pentru a se răzbuna pe soţia sa.

II. CUM S-A REALIZAT ÎNĂLŢAREA ESTEREI

Când regele a început să aibă îndoieli cu privire la ceea ce i-a făcut lui Vasti, consilierii săi au propus să fie trimişi slujitori care să caute printre toate fecioarele frumoase din imperiu o tânără care să ia locul reginei Vasti.

Şi astfel, alături de tinerele care au fost duse la Şuşan în cadrul procesului de selecţie, s-a prezentat şi Estera, una din fecioarele din capitala imperiului. Estera fusese adoptată de vărul ei, Mardoheu, după moartea părinţilor ei. Mardoheu era un beniamit, al cărui strămoş, Chiş, fusese dus în captivitate împreună cu Ieconia (2Reg 24:14-16).

Hegai, paznicul haremului, s-a purtat cu deosebită bunăvoinţă faţă de Estera, punând la dispoziţia ei şi a însoţitoarelor ei cele necesare pentru procesul de înfrumuseţare, pe lângă porţia stabilită. De asemenea, a pus-o împreună cu slujnicele ei, în cea mai buna încăpere din casa femeilor. Ascultând de instrucţiunile lui Mardoheu, ea nu şi-a dat în vileag originea etnică. Deşi Mardoheu nu putea lua direct legătura cu ea, dispunea de suficiente căi pentru a fi la curent cu progresele făcute de ea în fiecare zi.

Acest curs de pregătire a tinerelor pentru a putea fi prezentate înaintea regelui în dormitorul său a durat douăsprezece luni. Mai întâi, tinerele urmau un tratament de curăţire, cu alifii, mirodenii şi diverse produse cosmetice. Apoi, când îi venea rândul, fiecare dintre ele putea cere să i se pună la dispoziţie tot felul de veşminte, podoabe sau bijuterii. În continuare ea petrecea o noapte cu regele, după care nu-l mai vedea, decât dacă acestuia îi plăcea de ea şi o chema pe nume.

Pentru creştin, viaţa aceasta este un timp de pregătire pentru o perioadă din viitor, când va domni. Curând Domnul îşi va prezenta biserica fără pată sau zbârcitură sau vreun lucru de felul acestora (Efeseni 5:27).

În loc să pretindă tot felul de podoabe exterioare, Estera a urmat sfatul lui Hagai. Poate că acesta a îndemnat-o să se bizuie pe frumuseţea ei naturală. Nu ştim exact ce i-a spus. În orice caz, regele a iubit-o pe Estera mai mult decât pe oricare dintre celelalte tinere, alegând-o să-i fie regină şi dând un mare ospăţ în onoarea ei. Sărbătoarea care a urmat a cuprins probabil şi o amnistie sau o scutire de impozite. De asemenea a împărţit daruri, potrivit cu bogăţiile sale.

Apoi a avut loc a doua strângere a fecioarelor, poate cu scopul de a mări haremul regelui. Din nou Estera a tăinuit naţionalitatea ei iar Mardoheu s-a postat strategic la poarta palatului regelui. Cu acest prilej a aflat el despre complotul ce se punea la cale pentru a-l asasina pe regele Ahaşveroş. Mardoheu i-a spus Esterei despre acest complot iar ea, la rândul ei, i l-a comunicat regelui. Asasinii au fost prinşi apoi şi spânzuraţi.

Incidentul a fost consemnat, alături de alte evenimente, în cartea Cronicilor împărăţiei. Dar Mardoheu nu a fost recompensat imediat pentru această faptă. A trebuit să aştepte, dar răsplata era asigurată. Dumnezeu are grijă să noteze toate lucrurile. Herodot, istoricul grec din antichitate, ne informează că trădătorii şi rebelii erau pedepsiţi pe vremea aceea în Persia prin spânzurătoare.

Cuvintele „După aceste lucruri" presupun că între capitolul 2 şi 3 este intercalat un interval de cinci ani. Ultimul personaj important din drama Esterei intră acum pe scenă în versetul 1 - Haman, fiul lui Hamedata. Nu ni se spune de ce a fost promovat, dar evenimentele ulterioare din

cadrul istoriei au relevat că în spatele mâinii regelui se afla Satan. Haman era un agaghit, deci descendent al regilor amaleciţilor (Agag era la ei un titlu regal). Domnul declarase un război necontenit împotriva lui Amalec (Exod 17:8-16). Cartea Estera ne relatează despre ultima bătălie consemnată din cadrul acelui război (vezi şi 1 Samuel 15:32; 30:1-10; 1 Cronici 4:43).

Din ordinul regelui, lui Haman trebuia acum să i se aducă omagiu ca unuia ce ocupa al doilea loc după Ahaşveroş. Dar Mardoheu a refuzat să se plece în faţa unui simplu om, mai ales în faţa unui amalecit. Frica de Domnul a învins la el orice frică de oameni. Legea lui Moise nu interzicea evreilor să arate respect faţă de cei împuterniciţi cu autoritate, dar interzicea expres orice formă de închinare adusă oricui în afară de Dumnezeu. Monarhii orientali adesea pretindeau însă supuşilor lor să li se închine. Lucrătorii din preajma lui Mardoheu au încercat să se pună bine pe lângă Haman pârându-l pe Mardoheu că refuză să se închine în faţa favoritului regelui. Fiind un om plin de trufie, lui Haman nu i-a căzut deloc bine refuzul lui Mardoheu de a i se închina. În loc să se ocupe de Mardoheu în particular, el a pus în mişcare un plan de anihilare a tuturor evreilor din împărăţie!

Haman a început prin a trage la sorţi, pentru a afla data cea mai nimerită pentru aducerea la îndeplinire a plănuitei execuţii în masă a evreilor. Şi, în ceea ce s-ar fi putut părea la prima vedere o simplă coincidenţă, a reieşit că data cea mai indicată ar fi peste un an. După cum s-a exprimat cineva: „Până şi superstiţia era legată de spiţele roţilor carului divin." Dumnezeu a intervenit făcând să iasă la soţi această data de un an, care să asigure suficient timp pentru zădărnicirea planului lui Haman. „Se aruncă sorţul în poala hainei, dar orice hotărâre vine de la Domnul" (Proverbe 16:33). În continuare, Haman s-a înfăţişat înaintea regelui, cu o veste falsă despre pericolul extraordinar de mare pe care l-ar prezenta aceştia pentru împărăţie. Apoi l-a rugat pe rege să emită un decret care să pecetluiască exterminarea lor. Potrivit legii mezilor şi perşilor, ordinul odată emis nu mai putea fi modificat sau retras. Ca un stimulent suplimentar, Haman s-a oferit să verse în vistieria regală - ce fusese mult secătuită cu prilejul pierderilor suferite de rege în campania din Grecia - suma de zece mii de talanţi de argint. Ahaşveroş a pecetluit cu propriul său inel mandatul de condamnare la moarte a mii de oameni, femei şi copii nevinovaţi, ce urmau să fie sacrificaţi pe altarul orgoliului lui Haman. Din versetul 11 s-ar putea deduce că banii strânşi de la cei executaţi ar fi intrat în buzunarul lui Haman.

Porunca, multiplicată în multe exemplare, a fost trimisă în grabă în toate colţurile imperiului, stabilind ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea pentru aducerea la îndeplinire a acestei atrocităţi. La palat Ahaşveroş împreună cu Haman s-au aşezat jos, ca să bea, fără nici o grijă pe lume, dar în cetate s-a lăsat o profundă stare de perplexitate. Irving Jensen comentează pe această temă:

Este semnificativ ultimul enunţ din versetul 3: „Dar cetatea Şuşan era perplexă" (KJV). Nu numai evreii, ci şi ceilalţi locuitori de alte origini etnice au reacţionat consternaţi faţă de acest exemplu de despotism violent ieşit din matcă. Uneori masele sunt greşite, dar nu întotdeauna. În cazul de faţă avem de a face cu o situaţie în care regele şi funcţionarul său de rangul cel mai înalt constituiau o minoritate infimă, complet greşită, dar învestită cu puteri aproape nemărginite. Dar toţi oamenii - atât popoarele, cât şi persoanele individuale - trebuie să nu uite că au de a face cu cea mai înalta Autoritate care există: Dumnezeu. Decretul regelui a fost apoi emis şi afişat, dar Regele regilor avea să aibă ultimul cuvânt.

B. Convorbirea lui Mardoheu cu regina

Populaţia evreiască a rămas înmărmurită la auzul veştii despre plănuitul masacru. Aşa e întotdeauna: când răul ajunge să domnească, oamenii sunt cuprinşi de întristare. Mardoheu s-a îmbrăcat cu veşminte de jale şi a pornit prin cetate lamentându-se, până când a ajuns la poarta palatului regelui, unde a fost oprit, deoarece nu era voie ca cineva care era îmbrăcat în sac să fie lăsat să se înfăţişeze înaintea regelui. Mardoheu ştia că el era ţinta urii lui Haman. Soarta de care urma să aibă parte poporul său fusese, fără voia sa, cauzată-de el.

Întrucât obiceiurile locului nu-i permiteau Esterei să părăsească palatul, ea a trimis un slujitor cu haine pentru Mardoheu, pentru ca acesta să renunţe la sac şi să nu rişte să-şi piardă viaţa, fiind văzut astfel de rege. Dar Mardoheu o refuzat să-şi ascundă întristarea. Când Katac, slujitorul personal al Esterei, a ieşit în stradă ca să vadă de ce Mardoheu continua să jelească, acesta i-a spus tot ce s-a întâmplat. O copie a decretului vestit în Susa i-a fost înmânat reginei, însoţit de rugămintea de a uza de bunele ei oficii şi de poziţia privilegiată în faţa regelui pentru a mijloci pentru poporul ei.

Drept răspuns, Estera i-a amintit lui Mardoheu că oricine se înfăţişa nechemat înaintea regelui era pasibil de condamnarea la moarte, dacă regele nu-i întindea sceptrul de aur. În plus lucrurile erau şi mai complicate prin faptul că Ahaşveroş n-o chemase la el de treizeci de zile, ceea ce ar fi putut indica nemulţumirea lui faţă de Estera.

Răspunsul pe care i l-a dat Mardoheu Esterei a mers direct la esenţa problemei: Când vor fi omorâţi evreii, nici Estera nu va scăpa, deşi este regină. Dacă refuza să intervină în acest punct critic, se va ridica altcineva care va izbăvi poporul Său, dar ea va fi nimicită. Şi cine ştie dacă nu cumva tocmai pentru a avea prilejul de a-şi salva poporul fusese ea elevată la rangul de regină. Cuvintele din versetul 14 ar trebui să constituie un îndemn şi o atenţionare pentru fiecare dintre noi: „Şi cine ştie dacă nu pentru un timp ca acesta ai ajuns la împărăţie?" Deşi foarte puţini dintre noi vom ajunge vreodată în poziţia Esterei, fiecare credincios are de jucat un rol esenţial în tabloul lucrării lui Dumnezeu aflată în continuă desfăşurare.

După ce s-a decis ce avea să facă, Estera i-a instruit pe toţi evreii să postească trei zile alături de ea, urmând ca apoi ea să se înfăţişeze înaintea regelui.

Matthew Poole comentează pe marginea memorabilelor şi eroicelor cuvinte ale Esterei: „Dacă va fi să pier, voi pieri":

Deşi s-ar putea să mă expun unui mare şi evident pericol, având în vedere cât de limpede este legea în privinţa aceasta şi cât de greu e să prezică cineva cum va reacţiona regele, luând în considerare şi neobişnuita asprime manifestată faţă de predecesoarea mea Vasti, totuşi, în loc să-mi neglijez datoria mea faţă de Dumnezeu şi faţă de poporul Său, mă voi duce înaintea regelui, bizuindu-mă cu voioşie şi deplină încredinţare pe mila şi îndurarea lui Dumnezeu, crezând că El mă va păzi şi-mi va da izbândă.

Atitudinea pe care trebuie s-o aibă creştinul în împrejurări dificile, când trece prin încercări, nu are voie să fie una de fatalism, ci de optimism, în special în apropierea sa de tronul harului pentru a primi ajutor în vremuri de restriște. Nouă ni s-a asigurat un acces liber la tronul de har,

de care ne putem apropia cu curaj şi încredere deplină. Sceptrul iertării lui Dumnezeu ne-a fost întins la Calvar. „Să ne apropiem deci cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, ca să ne ajute în vremuri de nevoie" (Evrei 4:16).

A. Rugămintea Esterei şi furia lui Haman

A treia azi, după ce s-a încheiat ospăţul, Estera s-a îmbrăcat cu veşmintele regale şi, făcându-şi curaj, s-a înfăţişat înaintea regelui Ahaşveroş neinvitată. Realizând că numai o chestiune extrem de importantă ar fi determinat-o pe regina sa să-şi rişte viaţa, regele i-a întins Esterei spectrul de aur, garantându-i siguranţa. De asemenea a promis că-i va acorda cererea, dându-i până la jumătate din împărăţia sa (o figură de stil prin care voia să spună că-i va da tot ce a cerut, în anumite limite rezonabile). Cristos întinde sceptrul Său de har oricărui necredincios care vine la El cu pocăinţă şi credinţă (vezi Ioan 6:37b). Pentru credincios sceptrul de aur este întotdeauna întins (vezi Evrei 10:22).

În acest punct Estera nu a făcut altceva decât să-i invite pe rege şi pe slujitorul său cel mai apropiat, Haman, la banchet (este al patrulea banchet despre care citim în această carte). În timpul mesei, regele a încercat din nou să afle ce-şi doreşte regina. Şi de data aceasta Estera a temporizat, rugându-i pe Ahaşveroş şi pe Haman să participe a doua zi la un nou banchet, prilej cu care va da în vileag chestiunea ce o preocupa. Părerile cercetătorilor diferă în privinţa motivului pentru care Estera a programat aceste două amânări, înainte de a-şi face cunoscută cererea: (1) Poate că a dorit să aibă timp suficient ca să intre în graţiile regelui, întrucât se pare că fusese ignorată un timp de acesta (vezi notele asupra fragmentului 4:10-12); (2) În ambele ocazii nu a găsit curajul necesar pentru a-i spune regelui ce o apăsa; (3) ea a vrut să creeze o stare de suspans, pentru a-i putea transmite regelui cât de vitală era pentru ea chestiunea ce arma să i-o prezinte, faptul că nu era doar un capriciu; (4) a dorit să-l determine pe Haman să se îngâmfe, pentru ca acesta să fie luat pe nepregătite, fiind demascat în toată hidoşenia sa de asasin. E posibil ca fragmente din toate elementele prezentate mai sus să fi jucat un rol în strategia Esterei.

Plin de mândrie şi bună dispoziţie, Haman a plecat de la banchet. Dar, când a dat peste Mardoheu la ieşirea din palat, s-a umplut de indignare. Totuşi nu a recurs la nici un act de violenţă. Apoi şi-a convocat prietenii şi pe soţia sa Zereş, enumerând toate lucrurile favorabile care i s-au întâmplat. Singurul nor care întuneca orizontul său era evreul acesta încăpăţânat! Soţia sa l-a sfătuit să dea ordin să se construiască o spânzurătoare de cincizeci de coţi (aproximativ 22 m) pe care să-l roage pe rege să permită să fie spânzurat Mardoheu. Haman a fost încântat de sfatul soţiei şi imediat a dat ordin să se ridice spânzurătoarea.

B. Umilirea lui Haman şi cinstirea lui Mardoheu

Pe când Haman dormea, Dumnezeu l-a ţinut treaz pe Ahaşveroş, pentru ca să poată zădărnici odiosul plan. Negăsind altceva mai bun de făcut în timpul insomniei sale, regele a poruncit să i se citească din cronicile domniei sale. Printr-o „coincidenţă" divină, porţiunea care i-a fost citită conţinea relatarea tentativei asasinării sale, ce fusese dată în vileag de Mardoheu. După cercetările de rigoare, s-a constatat că nici o recompensă nu i s-a dat lui Mardoheu pentru această faptă nobilă.

Este bine să observăm ceea ce J. G. Bellet numeşte: „minunata împletire de împrejurări cu care suntem confruntaţi în această istorie. Astfel avem un nivel principal al intrigii, străbătut de alte nivele secundare, un fel de „rotiţe angrenate în cadrul altor rotiţe", circumstanţe care depind de alte circumstanţe, toate funcţionând conjugat pentru ducerea la îndeplinire a minunatelor planuri ale lui Dumnezeu". Domnul este perfect stăpân pe situaţie.

Se poate deduce din text că în dimineaţa acelei zile Haman s-a prezentat la rege pentru a-i propune să-l spânzure pe Mardoheu. Dar, nu ştiu cum s-a făcut că tocmai atunci regele a simţit îndemnul de a-l recompensa pe omul care îl salvase de la asasinare. De îndată ce s-a înfăţişat Haman înaintea sa, regele i-a pus o întrebare cu caracter general: „Ce trebuie făcut pentru omul pe care regele doreşte să-l cinstească?" Crezând că a venit, în sfârşit, clipa cea mare pentru el, Haman a sugerat să se organizeze cea mai fastuoasă paradă posibilă, în cadrul căreia omul respectiv să fie copleşit de onoruri doar cu puţin mai mici decât cele acordate regelui, în plus, Haman a propus ca un crainic să strige în timp ce alaiul va defila prin cetate: „Aşa se face omului pe care regele doreşte să-l cinstească!". Îndată Ahaşveroş i-a poruncit lui Haman să acorde toate aceste onoruri nu asupra lui Haman, ci asupra evreului Mardoheu! Şi astfel Haman a ieşit de la rege, pentru a vesti tuturor că cel duşmănit de el, căruia îi dorea moartea, este, de fapt, omul pe care regele ţine cu tot dinadinsul să-l onoreze. Mândria merge înaintea pierzării şi un duh de trufie înaintea căderii (Proverbe 16:18).

În vremea noastră există un Om pe care Regele este încântat să-L onoreze - Domnul Isus Cristos. Dumnezeu a decretat ca orice genunchi să I se plece şi orice limbă să-L declare Domn, spre slava lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2:10,11).

Complet dărâmat în sufletul său, Haman s-a retras la locuinţa sa, comunicându-le membrilor familiei şi prietenilor lucrurile ciudate care i s-au întâmplat. Soţia sa şi prietenii înţelepţi au tălmăcit aceste evoluţii ca pe o victorie a evreului Mardoheu şi o înfrângere a lui Haman. Între timp însă a sosit timpul ca Haman să se prezinte la banchetul organizat de Estera.

C. Acuzaţia Esterei şi executarea lui Haman

Al doilea banchet al Esterei s-a dovedit a avea ramificaţii ce aveau să zguduie întreaga împărăţie, începând cu casa lui Haman. La cererea regelui, Estera şi-a prezentat, în cele din urmă, doleanţa, cerând să fie cruţată viaţa ei şi a poporului ei, ce fusese condamnat la moarte. Dacă decretul ar fi implicat doar vânzarea lor ca robi, a arătat Estera, poate că nu ar fi cerut nimic de la rege, „deoarece necazul nu ar fi fost destul de mare pentru a justifica deranjarea regelui" (v. 4 NASB). Dar situaţia evreilor era cu mult mai gravă, ceea ce o obliga să acţioneze.

Cuprins de indignare, regele a întrebat cine a îndrăznit să pună la cale un complot atât de mârşav împotriva conaţionalilor Esterei. Înţeleaptă, regina Estera avusese grijă să-l invite din timp pe Haman pentru a fi de faţă tocmai atunci când se va formula această întrebare. Privindu-l în faţă, Estera a răspuns că vinovatul este „Haman, răul acesta!" Şi cu aceasta a fost dat în vileag adevăratul caracter al lui Haman. Cuprins de o furie fără margini, Ahaşveroş a ieşit în grădina palatului. Se prea poate ca să-l fi mustrat cugetul, când şi-a adus aminte că şi el a jucat un rol în declanşarea acestui teribil plan de exterminare a evreilor, prin faptul că l-a aprobat. Regele şi-a dat seama că situaţia s-a întors împotriva sa, contrar aşteptărilor.

Tremurând de groază că-şi va pierde viaţa, Haman s-a aruncat înaintea reginei Estera, cerşindu-i viaţa. Tocmai atunci a revenit în sală regele, care a interpretat gestul ca pe o agresare sexuală a soţiei sale. Din acea clipă soarta lui Haman a fost pecetluită. Fără ca regele să fi rostit vreun cuvânt, slujitorii săi au acoperit faţa lui Haman, semn ce prevestea iminenţa executării. Unul dintre ei i-a amintit regelui că Haman tocmai înălţase o spânzurătoare, la care regele a poruncit ca Haman să fie spânzurat pe ea. Şi astfel Haman a ocupat locul pe care i-l rezervase lui Mardoheu pe spânzurătoare, culegând astfel exact ceea ce semănase. Apoi mânia regelui a fost potolită.

D. Promovarea lui Mardoheu şi izbăvirea evreilor

Casa lui Haman i-a fost dăruită Esterei, Mardoheu preluând postul pe care-l ocupase acesta.

Haman a fost astfel înlăturat, dar planul său nimicitor îşi urma neabătut cursul. Din nou Estera s-a înfăţişat înaintea regelui neinvitată, nepăsându-i de ce i se va întâmpla, sfidând chiar moartea, pentru a cere, cu lacrimi fierbinţi, cruţarea vieţilor conaţionalilor ei. Din nou sceptrul harului i-a fost întins. Versetul 3 ne prezintă esenţa apelului ei, pe când în versetele 5 şi 6 găsim cuvintele propriu-zise rostite de ea. Estera i-a cerut regelui să fie anulat decretul de exterminare a evreilor. Dar, după ce i-a amintit Esterei ce făcuse deja pentru ea, regele a îngăduit ca regina şi Mardoheu să redacteze un alt decret prin care să fie contramandat primul.

Au fost chemaţi scribii regelui şi Mardoheu le-a dictat textul altui edict prin care evreilor li se dădea dreptul de a se apăra împotriva celor care doreau să le la viaţa. Apoi, fără să se mai piardă nici o clipă, noua lege a fost adusă la cunoştinţa locuitorilor din toate colţurile împărăţiei, în acest sens fiind trimişi „alergători, călări pe cai şi catâri născuţi din iepe" (Ediţia Azimioară, n.tr.). Cu cât mai important este ca vestea răscumpărării omului de sub puterea răului să fie diseminată pe tot cuprinsul domeniului Satanei, cu toată perseverenţa şi iuţeala de care suntem în stare!

După ce a lepădat îmbrăcămintea din pânză de sac, Mardoheu a părăsit palatul, îmbrăcat în straie alese. Evreii s-au umplut de bucurie când au auzit ce întorsătură au luat evenimentele, pe când ceilalţi locuitori s-au umplut de groază. Nevoind să fie consideraţi duşmani, mulţi neevrei s-au convertit la credinţa iudaică cu acest prilej.

E. Distrugerea duşmanului şi inaugurarea sărbătorii Purim

Când a sosit ziua de pomină, adică a treisprezecea zi a lunii a douăsprezecea, evreii s-au strâns la un loc în cetăţile în care locuiau, nimicindu-i pe duşmanii lor. Chiar prinţii şi dregătorii i-au ajutat pe evrei deoarece s-au temut de Mardoheu, care ocupa acum locul al doilea în ordinea puterii din întreaga împărăţie.

Numai în capitala imperiului au fost omorâţi cinci sute de oameni, împreună cu cei zece fii ai lui Haman. Când i s-a adus regelui vestea aceasta, el şi-a dat seama că în restul împărăţiei măcelul trebuie să fi fost şi mai mare. Estera a solicitat ca evreilor să li se dea încă o zi la Şuşan pentru a anihila ultimele focare de antisemitism, în consecinţă, au fost ucişi alţi trei sute de oameni. De asemenea a cerut ca trupurile celor zece fii ai lui Haman să fie spânzurate în public.

În provinciile regelui evreii au ucis şaptezeci şi cinci de mii, dar nu au luat pradă de la duşmanii lor. Prin asta demonstrau că singurul lucru care îi preocupa era să se apere, nu să profite de împrejurările favorabile lor pentru a se îmbogăţi.

Evreii din provincii au organizat un mare ospăţ în a paisprezecea zi a lunii, pe când cei din Şuşan au celebrat pe ziua de cincisprezece a lunii. Aceste zile au marcat începutul sărbătorii Purim. Termenul Purim (Purim este un substantiv ebraic în forma de plural, însemnând „sorţi.") provine de la „Par" - sorţul pe care l-a aruncat Haman (3:7). Ulterior Mardoheu a decretat ca atât ziua de paisprezece, cât şi cea de cincisprezece să fie respectate de evrei ca sărbătoare. Asemenea marilor sărbători din trecut, noul praznic trebuia celebrat anual, ca prilej de amintire pentru generaţiile ulterioare despre felul miraculos în care a fost izbăvit poporul evreu.

Se pare că tuturor evreilor le-au fost adresate două scrisori, în care li se poruncea să celebreze sărbătoarea Purim - prima în versetul 20 şi a doua în versetele 29-32. Cartea la care se referă versetul 22, a fost probabil cronica împărăţiei (cf. 2:23; 6:1; 10:2).

V. ÎNĂLŢAREA LUI MARDOHEU

Cartea Estera se încheie cu înălţarea lui Mardoheu. Promovările sale sunt enumerate alături de realizările lui Ahaşveroş în cartea cronicilor regilor Mediei şi Persiei. Cari Armerding îşi încheie volumul asupra Esterei cu următoarele cuvinte:

Faptul că nu ni se spune nimic despre moartea sa este foarte ieşit din comun, deoarece istoria celor mai mulţi oameni se încheie cu un fel de necrolog. Dar nu şi în cazul lui Mardoheu. Astfel în mintea noastră este sădită impresia unuia care trăieşte la nesfârşit. „Cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac" (1 Ioan 2:17).

Mardoheu a urmărit binele poporului său. Spurgeon aplică slujba sa la creştini:

Mardoheu a fost un patriot adevărat şi, fiind înălţat la funcţia de rangul cel mai înalt sub Ahaşveroş, s-a folosit de această eminenţă pentru a promova prosperitatea Israelului. În această privinţă el a fost un tip al lui Isus, care, de pe tronul slavei Sale, nu îşi urmăreşte interesele proprii, ci îşi exercită puterea în folosul poporului Sau. Ce bine ar fi dacă fiecare creştin ar fi un Mardoheu în biserică, străduindu-se după putinţa sa să promoveze propăşirea ei! Unii au fost aşezaţi în poziţii de afluenţă şi putere. Fie ca aceştia să-L onoreze pe Domnul lor în locurile înalte de pe acest pământ, mărturisindu-L pe Isus înaintea oamenilor mari. Alţii dispun de un lucru cu mult mai bun, şi anume o părtăşie strânsă cu Regele regilor. Fie ca aceştia să-i susţină zilnic în rugăciune pe cei slabi din poporul Domnului, pe cei supuşi îndoielilor, pe cei încercaţi de ispite şi pe cei nemângâiaţi.

clickbible.org